Спішить, кермує, веслами веслує —
Човен летить.
А думка про розкіш душу свердлує,
Серце тремтить.

А вона,
Мов весна —
Ручки біленькі вгору підіймає,
Немов русалка серед води,
Смішками по срібних плесах кидає
І промовляє:
Веслуй, коханий, веслуй,
Кермою справно кермуй,
Туди – туди – туди —
До тієї похилої верби,
До темного лугу,
Дивись – он там,
А там – а там,
Тобі я дам
Солодке, розкішне – щось,
Так ніжно-ніжно,
Таємно якось…

Дам свою вроду, красу і тіло,
Вип’єш там розкіш до дна.
Тільки скоріше, благаю – до мене,
Я тут самотна, одна.